

Skřítek 12 - Veverčí nesnáze

Něco viselo ve vzduchu. Dráček Semtamchybka se probudil, protáhl se a začal se ohlížet po skřítkovi. Nebyl tu. Zmocnil se ho zvláštní nepokoj. Co jen se to se mnou děje, podivil se zmenšený drak a poprvé za celou zimu se mu přestalo chtít spát. Protáhl se ven ze skrýše a na nose ho zašimralo sluníčko. Jak krásně po ránu voní les. Ťuk. Na hlavu mu spadla větvička. Sýkora koňadra se pustila do jarního úklidu a rovnala suché traviny do hnízda.

„Haló,“ zavolal na ni Semtamchybka, a než stihl mrknout, už seděla vedle něj a rozpustile štěbetala.

„Nevíš, kam šel Dubísek?“ zeptal se jí.

„Vím, jak bych nevěděla, cip cidip. Pozvaly ho křivky na křtiny do sousedního lesa. Mají už první mladé.“

„Tak brzy? Vždyť je na stráních ještě sníh.“

„To nevadí. Hlavně že je v šiškách dost semínek. Však náš strakapoud se dal taky zlákat. Semínky ze šišek prý nepohrdne.“

Z borovice na pískovcovém svahu se ozvalo sojčí zavolání.

„Nezlob se, Semtamchybko, už musím letět. Cip cidip, moc práce, mám moc práce.“

Učísla si zobákem peříčko na křídle a frrr, byla pryč.

A pak ho to napadlo. Ano, vždyť je to jasné – je jaro. Proto vzduch tak omamně voní a láká ho ven. Začíná jaro!

Právě se chtěl natáhnout na jedno prosluněné místečko, když zaslechl tichounké: „Čir.“

Zvedl hlavu, ale nikoho neviděl, jenom rezavá šmouha sjela mezi větvemi dolů.

„Chvostuška?“ zvolal radostně, ale veverce vůbec nebylo do smíchu. Vyděšeně se rozhlížela a mluvila tak tiše, že jí bylo stěží rozumět.

„Kde je Dubísek? Zavolej ho honem, prosím tě.“

„Dnes tu není a možná se vrátí dost pozdě.“

„Tak to je můj konec. Co já si jenom počnu? Všechno je ztraceno,“ hořekovala zoufale veverka.

„A co se stalo? Nemůžu ti nějak pomoci já?“

Chvostuška zaváhala, svésila smutně ocásek a pak se přece jen rozhodla prozradit dráčkovi, co ji trápí. Natáhla tlamičku až k jeho uchu, aby to nikdo jiný nezaslechl.

„Mám v hnízdě čtyři úplně malá veverátka a nemůžu se k nim vrátit. Prochází se tu hladová kuna. Utekla jsem jí, ale jestli najde moje malé, bez milosti je sežere. Tak vidíš, že mi nemůžeš pomoci. Jejda, podívej, ona přišla až sem! Snad mě ještě neviděla, musím běžet, drž mi palce...“

Opravdu. Semtamchybka zahlédl tmavý stín se světlou skvrnou pod krkem. Raději se příkrčil. To je nadělení a zrovna teď se musí Dubísek veselit někde u křivek.

Jak jen by se dalo Chvostušce pomoci? Dráček usilovně přemýšlel, až v té zadumanosti zakopl o veliký kus stočené kůry. Mám to – zajásal. Zavolal na koňadru, aby mu ukázala, kudy k veverčímu hnízdu, a zvětšil se. Popadl kůru a opatrně se prodíral lesem za sýkorkou. Něžně přesunul zachumlané hnízdo i s jeho obsahem do stočené kůry a donesl ho k doupátku, kde se skřítkem bydlel.

Zamumlal: „Pět, čtyři, tři dva, jedna. Akbych...“ Zarazil se a dodal: „...matmes.“ Najednou byl zase jen trochu větší ještěrkou. Teď se mu přinesené hnízdo zdálo nějak velké. Do skřítkova doupátka se rozhodně nevešlo. Semtamchybka tedy odnesl do svého měkkého pelíšku aspoň veverátka.

„Budte tu hezky tiše,“ přikázal jim, „já dojdou k sojce Majce, aby našla vaši maminku, ano?“

Čtyři malé veveričky zamrkaly a stulily se blíž k sobě.

Semtamchybka zamaskoval vchod a pro jistotu přidal kouzlo: „Rozpálené slunce, svit bledé lundy, vstoupit mohou všichni kromě kuny.“ Pak se vydal do lesa hledat sojku Majku.

Sotva se ztratil z dohledu, přiletěl strakapoud s Dubískem. „Propána,“ polekal se skřítek, když nakoukl do skrýše.

Místo dráčka na něj kulily oči čtyři maličké veveříčky.
„To nic,“ mávl nad tím křídlem strakapoud, „zůstaň tady.
Však ono se to určitě nějak vysvětlí.“

Skřítek ještě chvíli nechápavě vrtěl hlavou, ale pak pohladil malé hosty a usadil se u vchodu.

Bříško měl z oslavy nacpané k prasknutí a klížily se mu oči. Buch. Ani nevěděl, co ho polekalo. Jen se zvyku stočil do klubíčka a vidět byla jen jeho dubová čepička.

„Skřítku Dubísku, jsi tady?“ s úlevou poznal tichý veveříčí hlas.

„Chvostuško, rád tě vidím.. Co se to tu prosím tě děje?“ zeptal se, když spatřil, jak je veverka vystrašená.

„Hrozné neštěstí! Byla u nás kuna.“

„To máš ale kliku, žes jí utekla.“

„Však jsem měla namále. Nebýt toho, že se jí do cesty připletla vypasená myš, kterou ulovila, nevím, nevím, jak by to dopadlo.“

„Hlavně že jsi živá a zdravá...“

„No jo, ale moje děti zmizely. Asi je sežrala.“

Skřítek se pousmál a odhrnul větvičky, zakrývající vchod. To bylo radosti! Veverka si postupně odnášela dětičky do nového hnízda, které měla pro podobné případy v záloze, a Dubísek osaměl. Z dálky se ozývalo rychlopalné tukaní strakapouda a sojka ohlásila, že je v lese klid a nikde nikdo nikoho neloví. Jen Semtamchybka se nějak nevracel a to bylo divné. Dubísek ho začal hledat. Netrvalo dlouho a narazil na svého kamaráda, jak spí pod jednou borovicí. Honem domů doběhl pro zlatého přivětlíka, aby je zahříval – ony jarní noci jsou ještě chladné – a ustlal si těsně vedle svého kamaráda.

„To je dobře, Semtamchybko,“ zašeptal spokojeně skřítek, „že jsi neposlouchal zlého strýčka kouzelníka a nestal ses obyčejným drakem. Je z tebe prima kamarád.“

A za malou chvíličku už oba nerušeně oddychovali.